

Балабушка Вікторія Анатоліївна,

аспірантка, Київський національний університет культури і мистецтва

(м. Київ, Україна)

Теорія походження сіверянських племен в дослідженнях

М. Грушевського

Першим та фундаментальним дослідженням реконструкції історії України було серійне видання 10-томної монографії «Історія України-Руси» [2], члена-кореспондента ВУАН та АН СРСР, засновника новітньої національної історіографії, батька української державності, М. Грушевського. Його праця є монументальним викладом політичної, соціально-економічної історії України, культури, освіти, релігійного життя, господарського розвитку, державно-правових та всі інших аспектів історичного розвитку української нації. У першому томі він заклав підвалини наукової теорії формування східнослов'янського етносу на тернах України, використавши літописи, дані археологічних розкопок, арабських, грецьких, римських дослідників, утверджував думку про східних слов'ян, що вони є прямими нащадками українців. За його ж твердженням, до східнослов'янського етносу входили сіверяни, зокрема констатує, що «...на схід від полян на лівому боці Дніпра сиділи сіверяни», що на його думку є «найбільшим з україно-руським племен, що розташовані були на українській території» [2, с. 197]. Пізніше майже всі історики, лінгвісти, археологи використовували ту ж саму джерельну базу, територіальну приналежність, особливості культурних традицій та мовних ознак самотності, що в загальній історіографії зарубіжних та українських дослідників складає півтора десятки наукових концепцій походження східнослов'янського етносу взагалі та українства в ньому зокрема.

Головними джерелами походження українства у складі східнослов'янського етносу і донині є літописи, які М. Грушевський назвав «архівом нашої історіографії». Його тезу закріпив у своїй монографії «Історія українського письменства» С. Єфремов [3] і доповнив, що літописи є ще й зразком художньої прози, особливістю писемної ідентичності україно-слов'янської народності [3, с. 92]. Цих оригінальних джерел збереглося 1500 літописних списків, які стали писемною скарбницею культурної спадщини східнослов'янських народів. Літописні джерела, в тому числі «Повість временних літ» стала головним джерелом для реконструкції геополітики україно-слов'янства. На базі літописних даних, він ідентифікує етнографічну територію розселення, в тому числі плем'я Сіверян або Сівер, що розташувалося «... в басейні за Дніпром, на лівому березі, по Десні, Сейму й Сулі» [1, с. 26]. На цій території на початку X ст. формуються три важливі центри сіверян міста Чернігів, Переяслав, Любеч, що входили до об'єднання Київської Русі. Вони стали за етноукраїнськими ознаками північними форт-постами східного слов'янства. Пізніше в «...XI ст. Переяслав стає центром південної Сіверщини, що відокремлюється в осібне Переяславське князівство. Чернігів стає центром північної Сіверщини, разом з сусідніми територіями Радимичів, В'ятичів, а місто Любеч відіграв об'єднуючу роль між територіями Чернігівщини і Радомицькою» [2, с. 313]. На території Сіверщини, були сформовані два потужні осередки таких як Переяславщина і Чернігівщина, які не мали особливих відмінностей в культурно-антропологічному розвитку. Отже, М. Грушевський як історик-медієвіст ґрунтовно висвітлює історію та теорію походження сіверянських племен в своїх дослідженнях, вказуючи на її істотно українське походження, що стало головним джерелом для реконструкції історії геополітики України.

Література:

1. Балабушка В. Народно-побутові традиції сіверян в історії культури України. // Питання культурології : зб. наук. праць. Вип. 33. – Київ: Вид. центр КНУКіМ, 2017. – С. 22-34.
2. Грушевський М. Історія-Руси. В 11 т. Т. 1. – Київ: Наук. думка, 1991. – 736 с.
3. Єфремов С. Історія українського письменства. – Київ: Феміна, 1995. – 688 с.